

var Gennemsnittet efter den Opgørelse, vi have fra den Tid, 942,000 Kr., og i Aaret 1883—92 var Gennemsnittet, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, omtrent 1,079,000 Kr. — dette er alene for Præsternes Bedkommende. Nu er det altsaa tydeligt nok, at der ikke er Tilbagegang i den Forstand, at Beløbet er sunket, naar man taler om Tilbagegang, maa Meningen altsaa være Tilbagegang i Forhold til Folke-mængden. I Forhold til Folkemængden efter de nærmest liggende Folketællinger stiller Forholdet sig, saa vidt jeg kan skønne, saaledes, at, hvis man i Femaaret 1864—68 skal have et Gennemnit, der svarer til Gennemsnittet i 1855—59, saa vil dette blive 930,000 Kr. Der har altsaa i Virkeligheden været en Fremgang siden Perioden 1855—59 af 12,000 Kr. For 1883—92 stiller Forholdet sig saaledes, at Beløbet skulde udgøre 1,132,000 Kr. I denne Periode har der altsaa været en Tilbagegang af 53,000 Kr. Nu bliver Spørgsmaalet altsaa, hvad Vægt man kan lægge paa, at Beløbet saaledes varierer. Der har kendelig i en Periode været Fremgang, og derefter har der igen været Tilbagegang, sammenlignet med Perioden 1855—59. Her skal jeg nu henlede Opmærksomheden paa, hvorledes man her i Tinget i 1861 dømte om dette Forhold. Da havde man et skarpt Blik for, at Ofre og Accidenser høre til de saakaldte uvisse Indtægter, og det var den Gang en staaende Grundføtning, at naar man ombyttede uvisse Indtægter med visse Indtægter, saa burde der finde et passende Afslag Sted; man erstatte de ikke uvisse Indtægter med visse uden imod et Afslag. Det er jo noget, der har gjort sig gældende blandt andet i Pensionersloven. Naar Pension beregnes af uvisse Indtægter, beregnes den kun af Indtægterne med et vist Afslag. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke det samme er Tilfældet for Præsternes Bedkommende, hvad Ofret og Accidenser angaar, saaledes, at naar disse Indtægter ved Pensionsberegningen om-sættes i visse Indtægter, gøres der ogsaa et Afdrag, inden man beregner Pensionen deraf. Da man her i Tinget i 1861 vilde afløse Ofre og Accidenser, gjorde man affurat det samme. I Forslaget, saaledes som det var fremsat, og som det blev vedtaget den Gang, indrømmede man kun de $\frac{1}{4}$ af Gennemsnitsbeløbet. Nu for Tiden ere vi jo paa dette Omraade liberalere, og jeg mener, at naar Udvalget i Forsjov har foreslaaet og Tinget vedtaget en Afsløsning efter det 10aarige Gennemnit, som vi den Gang foresloge, have vi i Virkeligheden vist al den Liberalitet, hvorpaa der kan gøres Krav.

Efter min Mening kan der i alt Fald ved Konverteringen af disse uvisse Indtægter til visse slet ikke gøres Krav paa, at der desuden skal lægges et Beløb til, som om det var givet, at disse Ydeler vilde vokse. Det kan der jo nemlig slet ikke gøres Regning paa, og der kan derfor efter min Mening heller ikke klages, hvis der for Tiden er nogen Nedgang i Beløbet. Man kan ikke afgøre noget som helst om, hvor vidt en saadan Nedgang grunder sig deri, at nu for-sømmer Folk deres Offerpligt i større Omfang end tidligere, eller om det ikke maaske grunder sig deri, at baade Offer og Accidenser paa Grund af de ugunstige Tider ere gaaede en Del ned. — Jeg har altsaa ikke kunnet føle mig overbevist om, at der kunde være nogen Nødvendighed for, at forøge Offer og Accidenser med et Tillæg af $\frac{1}{10}$, naar en Afsløsning finder Sted.

Endnu en enkelt Bemærkning skal jeg gøre. Naar det accentueres, at, hvis man skal afløse Accidenserne, kan man ikke komme til en retfærdig Ordning uden de allerstørste Banfeligheder, vil jeg dertil sige: Ja, hvis det var en Betingelse for, at man kunde komme bort fra en saadan Afgift, at den blev lagt netop paa de samme Folk, som havde baaret den tidligere, saa kunde det være rigtigt nok, men det tror jeg, at Retfærdigheden i og for sig slet ikke kræver. Man kan gerne, om man vil, betragte Forholdet saaledes, at vi lade Accidenserne falde helt bort og lægge herefter Afgiften til Ofret. Der kan ikke være noget i Vejen for, at der foretages en saadan Forandring, thi hvis man ikke kunde foretage saadanne Forandringer ved Afgifter og Statter, blev jo Resultatet overmaade let det, at man blev hængende fast ved den gamle Ordning til evige Tider og ikke nogen Sinde kunde komme bort fra den. Det kan ikke undgaa, at man jo undertiden vil være nødt til at se bort fra den Slags Uregelmæssigheder, for saa vidt det overhovedet er nogen Uregelmæssighed.

S. Jensen: Der er en Ting, som det høje Ting's Medlemmer vist ere fuldstændig enige om, og det er, at Offer- og Accidensydelsen er en Uskik, som det er værdt at komme bort fra, og som i visse Tilfælde — og det ikke saa sjældent, særlig hvad Accidensydelsen angaar — ligger nær ved Forargelse. Det er derfor ogsaa naturligt, at der gennem en lang Aarrække, man kan sige de sidste 30—40 Aar, er gjort mange Forsøg paa at komme bort fra den, men, som bekendt, er det dog hidtil ikke lykkedes. Naar vi nu staa over for et nyt Forsøg paa det